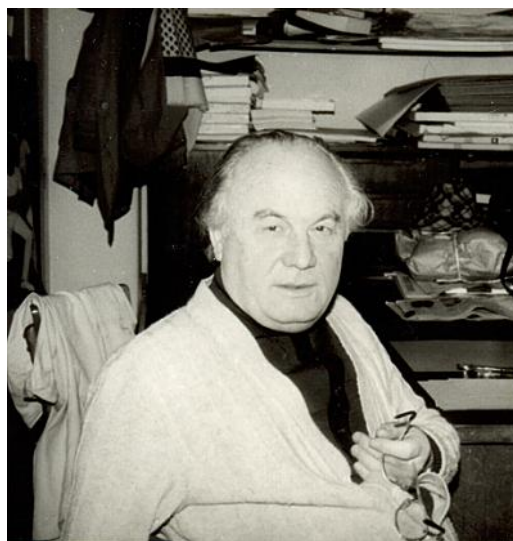

Jaroslav Diblík – autor knihy Janské Lázně dnes

Na úvod tohoto příspěvku připomenu citací jeden z předvolebních závazků uskupení Sdružení SNK-ED a nezávislí kandidáti z podzimu 2006 – v kapitole Kultura byla deklarována vůle: „*ustavit redakční tým pro zpracování podkladů k vydání knihy o našem městě*“. Vytvořit nejen redakční tým, ale v nejširším pojetí podmínky pro vydání důstojné publikace o minulosti i přítomnosti Janských Lázní je závazek ambiciózní, ne však nerealizovatelný.

Chronologicky posledním příkladem a inspirací, jak tento problém uchopit je kniha *Janské Lázně dnes*, od jejíhož vydání uplynulo již více než 30 let! Autorem této knihy byl člověk, jehož životní pout' se v 70. letech minulého století proťala s děním v našem městě, pan Jaroslav Diblík. Člověk, s jehož životaběhem chci na tomto místě naše občany seznámit.

Jaroslav Diblík se narodil 16. června 1927 jako čtvrté, nejmladší dítě v rodině domkáře v Českých Libchavách na Orlickoústecku. V období II. světové války začal navazovat dopisová přátelství s mladými lidmi z celého Protektorátu Čechy a Morava. Vzniku těchto dopisových přátelství napomáhala společnost kolem historicky nejvlivnějšího časopisu pro mládež *Mladý hlasatel*, který vykazoval těsně před svým zákazem v roce 1941 dnes těžko uvěřitelných 207 000 prodaných výtisků. Již tehdy se projevoval jeho zájem o novinářskou práci a veřejnou činnost. Na mladické aktivity válečného období takto vzpomíná jeho celoživotní přítel a životopisec Miroslav Sígl v knize *Kdo byl Jaroslav Diblík - Podbezděžský buditel (Vydavatelství Místních novin Podbezděží, Praha 2002)*: „*Vůbec jsem snad ani netušil, jakému nebezpečí jsem vystaven nejen já, když jsem s těmito svými přáteli založil ilegální společenství Masarykovu kulturní generaci, konspirativně nazývanou Mladou kulturní generací*“.

V roce 1945 onemocněl Jaroslav Diblík dětskou obrnou, která postihla levou nohu a pravou ruku. Studium na reálném gymnáziu v Ústí nad Orlicí, vzhledem ke svým zdravotním problémům dokončil až v roce 1949. Následně absolvoval vysokou školu a stal se předním funkcionářem Svazu československých novinářů. Přestěhoval se do Prahy a v období politického tání v letech 1965-1968 pracoval postupně v Českém rozhlasu, na ministerstvu kultury a na Českém úřadu pro tisk a informace.

V roce 1968 koupil chalupu ve vesničce Kruh u Doks, která se měla později stát centrem jeho polistopadové vydavatelské činnosti. V Kruhu od roku 1979 trávil celý rok s výjimkou zimy, kdy se vracel do Prahy. V roce 1971 se následkem svého angažmá v období Pražského jara ocitl bez stálé práce a pravidelného příjmu, odkázán mnohdy na pomoc svých přátel.

Krátce po tomto životním zlomu, při opakované léčbě v Janských Lázních, v souladu se svým celoživotním směřováním přispíval do janskolázeňského Zpravodaje, který začal, byť nepravidelně, vycházet v listopadu 1972. Řadu jeho příspěvků s místní tematikou, signovaných zkratkou (di), odstartoval článkem o prvorepublikových pacientech hotelu Kulma ze Sovětského svazu – publikován ve Zpravodaji květen-červen 1973. V roce 1975 vyšla za podpory MěstNV, zejména tehdejšího předsedy Josefa Burdy, publikace Janské Lázně dnes a to v nákladu 20 000 výtisků!

Do roku 1989 pracoval převážně pouze příležitostně při vydávání odborných periodik, výstavních katalogů či jako spolupracovník festivalů krátkých, dokumentárních a vědeckotechnických filmů.

Po listopadu 1989 se intenzivně pustil do velmi nejistého podnikání a v letech 1991–1999 vydával vlastním nákladem Místní noviny Podbezdězí. Z jeho nadšení tehdy vznikala i zvláštní vydání a to pro okolí Bakova nad Jizerou, Bělé pod Bezdězem, Doks, Mšena a jistou dobu i pravidelný čtvrtletník Kokořínské čtení. Vydávání těchto novin přinášelo panu Diblíkovi kupodivu i drobný zisk, který však z podstatné části reinvestoval do zlepšování svých služeb pro společný prospěch - tak vznikla např. edice knížek z regionální historie, či edice o významných místních osobnostech.

Jaroslav Diblík zemřel 12. 12. 1999 uprostřed novinářské práce, aniž by však našel svého pokračovatele.

Na základě informací Miroslava Sígl a Jaroslavy Koutské *sestavil Ing. Jiří Franc*

Malé vzpomnutí

Je to pro mne velmi těžký úkol a v tomto okamžiku lituji, že jsem slíbila napsat nějaké povídání o svém tatínkovi. Ale zkusím jen trochu zavzpomínat a vám v jiném světle ukázat člověka, který byl v určitém období tak trochu občanem města Janské Lázně.

Jako dítě onemocněl dětskou obrnou a do Janských Lázní začal jezdit jako pacient. Ještě i poté co se oženil a já se narodila a povyrostla, jsem jej dost často do lázní doprovázela. Někdy mne svěřil do péče svých přátel manželům Jakoubkovým a jindy jsem byla na prázdninách u příbuzných ve Svobodě nad Úpou nebo v Mladých Bukách.

Je to už hodně let a zůstávají jen mlhavé vzpomínky. Následovalo mé dospívání, rozchod rodičů a otcovo obrozenecké období duševní hygieny a politického smýšlení. Nejintenzivnější období, které táta prožíval, byly roky spojené s prací na publikaci Janské Lázně dnes. V tomto čase prostudoval hromady archivních publikací, mnohdy psaných tzv. švabachem, prožíval intenzivní citové vzplanutí k mladé a milé Jarušce, která v lázních žila a pracovala. Ve svých skoro 50 letech byl zamilovaný jako mladík a dokonce měl potřebu, abych s ním jeho pocity sdílela. Nemohu na to zapomenout! To štěstí jsem mu přála, jen mi přišel na tu intenzitu trochu přezrálý. Dnes, kdy jsem věkem o pár roků starší než byl tehdy on, vím, že v tom jak jsme staří, na intenzitě citu neubývá.

Publikace byla vydána v září 1975. Za dva roky přišel na svět můj syn Jakub, o kterého se dědeček uměl postarat se vším všudy. Celý víkend s jídlem, přebalováním a celodenní péčí o ročního vnuka, pro něj nebyl stresující záležitostí. Narození další vnučky Kristýny v roce 1980 už jej k takové péči neinspirovalo. Ale lásky měl pro nás stále dostatek.

Po roce 1989, kdy už si užíval zaslouženého důchodu, začal ve své chaloupce v Kruhu vydávat měsíčník Místní noviny Podbezdězí a další knižní publikace. Obdivuhodně se naučil pracovat v grafickém programu na počítači. Kvůli těmto novým aktivitám navštěvoval Janské Lázně poněkud méně. Pouze jako turista, už ne jako pacient.

Noviny a publikace vydával až do své smrti, která jej zastihla v plném pracovním nasazení. Chtěl se dožít roku 2000, ale v prosinci 1999 zemřel. V minulém roce by oslavil 80. narozeniny.

Snad se mně podařilo pamětníkům připomenout a novým občanům města představit člověka, který publikací Janské Lázně dnes začal návštěvníky seznamovat s vývojem a historií jediných krkonošských lázní.

Všechny srdečně zdraví Jaroslava Koutská (dcera Jaroslava Diblíka)

Z archivu J. Koutské rovněž pochází foto Jaroslava Diblíka v předchozím příspěvku